

K chudobce Jana Karafiáta

*A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí,
a ten kment jsouť ospravedlňování svatých.*

Bible kralická, Zjevení svatého Jana,
kapitola 19., verš 8.

V mém dětství Karafiátovi svatojánští broučci nespítali. Můj tatínek a maminka nedocházeli do toho krásného domu s okny náramně velikými a dveřmi ještě mnohem většími... A že jsem měl kmotru a kmotřička v tetičce a strýčkovi, tam na Vysočině, kam se léto co léto jezdilo sedmi tunely, naznal jsem až někdy před křtem první dcery.

Zkrátka, máslo bylo u nás doma bez jiskřičky, ticho bez prachounka a usínání bez vděčnosti.

Lítal jsem si tedy po venku a po svém, ať mezi smrky na Jehličné či ke splavu proti proudu Dolní Bečvy, bez vtištění těch milujících, starostlivých vět, v nichž všechno, všechno kvetlo, a ty včely tolik bzučely, a ta tráva byla taková veliká, a ta rosa jako granáty... i bez potuchy, že by nám jejich autor shlížel, když ještě farářoval v tom dřevěném tolerančním kostelíku v Hrubé Lhotě nad Meziříčím, takřka do oken. Osvítali mě totiž, ba zblikli svými lucerničkami teprve s otevřením ohmatané knížky u mé budoucí Berušky. A pak znovu a znovu s narozením našich dalších dcer.

Do té doby, pokud jsem se vůbec s broučky setkával, tak jen s těmi, mezi nimiž vynikal ten šikovný, s červeným šátkem na krku, který všechno dovedl, spravil, přinesl.

Jenže nespítal.

A mně to nepřišlo. Až s léty, když už se i název naší ulice Rudé armády začal vracet zase na Zašovskou... zašel jsem do toho krásného domu s lešeníčkem a lavicemi a naslouchal slovům knihy na stolečku, že taky já jsem světlo světa. A že to světlo je ve mně.

Ale jak se k němu dostat? Natož jak ho předat mým beruškám?

Tomu mě doma neučili. Mně tatínek na cvičeních, kterým tehdy velel, dosud ukazoval, jak na žlunu nebo jiného úhlavního nepřitele střílet. Ne ho dokonce milovat.

I mnohokrát jsem od té doby obrátil stránky *Broučků* a sledoval bedlivě jejich další zpracování, ale stále jsem byl pouze jejich čtenář, divák, posluchač. Neschopen mezi ně před spaním pokleknout.

Něco se někde přerušilo.

Nepředalo.

Ale je vůbec možné se k tomu opět uposlušnit?

Doplakat?

Básník *Broučků*, neboť pro mě jsou jeho věty verše, tropy, o tomto svém někdejší svatojánském zasvěcení za vlastního v Pamětech poodkrývá, nikterak bez pohnutí: Šlo to, jako když rosa za tiché teplé noci padá na přesečenou trávu.

A povzbuzuje nás k tomu svou mateřskou mateřštinou každým novým vydáním té bible nejen broučků.

A nejenom nad zrnkem vína, tak jak se z hroznu utrhl, když se v ní slaví a chválí.

Nýbrž i když v ní dříví ubývá a zimy přibývá.

Přes smrt...

Po níž na nás čeká bělounký oděv.

Zdeněk Volf